

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **PULZ Invest s.r.o.**, se sídlem v Rapotíně, U Koupaliště 532, zastoupeného Mgr. Ondřejem Filipem, advokátem se sídlem v Ústí nad Orlicí, Komenského 156, proti žalovanému **Krajskému úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2007 č.j. KUOK/40559/2007-2/937, ve věci nařízení zjednání nápravy,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 18.5.2007 č.j. KUOK/40559/2007-2/937 a rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 28.3.2007 č.j. MUSP 35057/2007 se pro vady řízení **z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.520,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ondřeje Filipa, advokáta se sídlem v Ústí nad Orlicí, Komenského 156.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2007 č.j. KUOK/40559/2007-2/937, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Šumperku ze dne 28.3.2007 č.j. MUSP 35057/2007, jímž bylo žalobci nařízeno zjednat nápravu a s okamžitou platností bylo zakázáno vykonávat činnost provozování veřejných hudebních produkcí ve stavbě na pozemku p.č. 47 v k.ú. Rapotín do doby vydání pravomocného rozhodnutí o změně účelu užívání této stavby.

V podané žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné. Poukázal na výrok napadeného rozhodnutí, že účastník má „zjednat nápravu, a to s okamžitou platností se zakazuje vykonávat činnost...do doby vydání pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o změně účelu užívání stavby“, který není v souladu s ustanoveními zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), na něž se rozhodnutí odvolává. Shodná odvolací námitka nebyla žalovaným nijak řešena. Žalobce se může domýšlet, že rozhodnutí mělo obsahovat dva výroky, a to jednak výrok, kterým mu měla být uložena určitá povinnost ve vztahu ke stavu stavby a jednak výrok, kterým má být omezen výkon činnosti, při níž dochází k porušování právní povinnosti. Dále žalobce namítl, že žalovaný se téměř vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami, když odůvodnění jeho rozhodnutí, které je téměř v celém rozsahu jen citací předchozích tvrzení, v podstatě žádné právní závěry neobsahuje. Napadené rozhodnutí žalovaný pozměnil tak, aby se jednalo o dva výroky, nicméně první z nich „zjednat nápravu“ je zcela nekonkrétní. Žalobce poukázal rovněž na nesrozumitelnost formulace, že „pokuta nebyla řádně prokázána“ týkající se minulého rozhodnutí ve věci užívání stavby, kdy bylo řízení zastaveno. Podle žalobce mělo být v řízení zřejmě postupováno podle ust. § 132 odst. 2 stavebního zákona, které dává stavebnímu úřadu pravomoc k nařízení konkrétních opatření týkajících se stavby, mezi nimiž však není uvedeno uložení povinnosti dosáhnout vydání rozhodnutí o změně užívání stavby. Podle ust. § 171 stavebního zákona pak stavební úřad může vyzvat se zřetelem na charakter a následky nebo možné následky ke zjednání nápravy. Tento obecně míněný postup podle žalobce se v případě problémů s technickým stavem stavby realizuje formou uložení povinnosti k odstranění konkrétních závad. Takový postup zvolen nebyl, nebylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za porušení povinností vlastníka stavby. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí není žádným způsobem zdůvodněno, jak současné užívání stavby ohrožuje život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí ve smyslu ust. § 126 odst. 2 stavebního zákona. Hudební produkce uvnitř budovy vzdálené řádově stovky metrů od obytných domů takovým ohrožením být nemůže. Využití budovy, která byla vybudována a vybavena ke shromažďování osob jako jídelny a společenské místnosti rekreačního zařízení včetně pořádání příležitostných kulturních akcí s hudební produkcí, nevyžadovalo žádné změny v jejím stavebně technickém uspořádání a neohrožuje zdraví a život nebo životní prostředí. Správní orgán neposoudil, jaký povolený účel užívání stavby z rozhodnutí o uvedení stavby do trvalého provozu ze dne 23.6.1964 vyplývá, aby mohlo být konstatováno, že došlo k rozporu s ním. Přitom správní orgány konstatovaly, že budova byla kolaudována dle tehdejších předpisů i s reproduktory, takže se v ní s reprodukováným zvukem počítalo, což správní orgán ve svém předchozím rozhodnutí konstatoval. V rozhodnutí také není uvedeno, jakým

způsobem se změnilы okolnosti oproti stavu v předchozím řízení o správním deliktu, v němž dospěl stavební úřad k závěru, že užívání stavby není v rozporu s kolaudačním rozhodnutím a usnesením ze dne 22.1.2007 č.j. MUSP 8667/2007 řízení zastavil. V tomto spise je také založeno vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 27.6.2006 č.j. 17885/06-63/1205, kde se výslovně konstatuje, že rozhodnutí, v němž je užívání předmětné stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím spatřováno v tom, že do jídelny jsou „vnášeny“ hudební produkce bez povolení stavebního úřadu, je nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že na stavbu klubovny, jídelny, kuchyně s příslušenstvím, která byla součástí pionýrského tábora, bylo vydáno tehdejší Okresním národním výborem v Šumperku povolení k uvedení stavby do trvalého provozu (užívání) ze dne 23.6.1964 č.j. Výst./1087-1963. Od té doby nebyla provedena žádná změna v užívání předmětné stavby, i když na nutnost provedení změny užívání v důsledku pořádání veřejných hudebních produkcí byl stavebním úřadem upozorněn jak jednatel společnosti žalobce Ing. J. P., tak i vlastník stavby, a to dopisem ze dne 11.4.2005. Žalovaný poprvé rozhodoval o pokutě jako odvolací orgán svým rozhodnutím ze dne 7.11.2005 č.j. KUOK/29542/05/OSR/937, kterým zrušil a vrátil zpět k novému projednání rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen stavební úřad) ze dne 19.7.2005, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za to, že užívá stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. V této věci bylo podáno několik stížností sousedů, zasahovala policie, angažoval se veřejný ochránce práv, záležitost řešilo i Ministerstvo pro místní rozvoj. Pro pochybení stavebního úřadu žalovaný první pokutu zrušil a věc vrátil zpět k novému projednání. Pochybení stavebního úřadu bylo spatřováno v tom, že řádně neprokázal, zda skutečně a zcela nesporně dochází k užívání stavby v rozporu s povoleným účelem stavby. Zásadní pochybení tedy bylo charakteru procesního a při řádném řízení mohl být finanční postih oprávněný. Na základě toho byla stavebním úřadem provedena kontrolní prohlídka a bylo zjištěno, že ve stavbě se konala diskopárty s veřejnou produkcí. Tato skutečnost byla následně rozhodující pro udělení pokuty žalobci ve výši 50.000,- Kč. Stavební úřad i žalovaný vycházeli z platného kolaudačního rozhodnutí na jídelnu ze dne 23.6.1964, kterým nebyly povoleny veřejné hudební produkce na projektu stavby. Podle stavebního úřadu stavebnětechnické uspořádání stavby neumožňovalo provozování veřejných hudebních produkcí. Žalovaný poukázal na společné stanovisko Hlavního hygienika ČR a Ministerstva pro místní rozvoj č.j. K-173/04 publikované ve Stavebně správní praxi 3/2004, kde se mj. konstatuje, že „vnesení hudebních produkcí s elektronicky zesilovanou hudbou do prostor stravovacích zařízení, v nichž takový zdroj hlukosti nebyl navržen a při povolování stavby ani nebyl předpokládán, znamená, že stavba je užívána v rozporu s povoleným účelem, protože zvýšení hlukové zátěže je jevem, který může ohrozit zdraví. Zmíněné hudební produkce nelze vnést do prostor bez povolení změny užívání“. Žalovaný dále poukázal na ust. § 126 odst. 2 a § 132 odst. 1 stavebního zákona, jimiž se správní orgány řídily a na závěr uvedl, že vzhledem k pokračujícímu vnášení hudebních produkcí do předmětné stavby stavební úřad zakázal činnost provozovat veřejné hudební produkce do doby pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o změně účelu užívání stavby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.6.2008 č.j. 22Ca 230/2007-24, jímž byla žaloba odmítnuta jako nepřipustná (§ 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.)

bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 27.5.2010 č.j. 2 As 11/2010-54, který nabyl právní moci dne 21.6.2010.

Krajský soud, vázán rozsudkem NSS, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že stavební úřad provedl dne 23.3.2007 kontrolní prohlídku stavby na pozemku p. č. 47 v k. ú. Rapotín, a to jídelny v 1. n. p. Prohlídka se konala ve 21:15 hod. a bylo jí zjištěno, že se v tomto prostoru konala diskopárty s veřejnou hudební produkcí. Následně bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28.3.2007 č.j. MUSEP 35057/2007, kterým bylo nařízeno zjednat nápravu vlastníkově stavby postavené na p. č. 47 v k. ú. Rapotín, jímž je žalobce, a to „s okamžitou platností se zakazuje vykonávat činnost provozování veřejných hudebních produkcí ve stavbě na p. č. 47 k. ú. Rapotín do doby vydání pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o změně účelu užívání výše uvedené stavby“. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že dle jeho posouzení a vyhodnocení jsou veřejné hudební produkce vnášeny do jídelny bez povolení stavebního úřadu, tj. bez změny účelu užívání. Na jídelnu bylo vydáno povolení k uvedení stavby do trvalého provozu (užívání) a dle posouzení a vyhodnocení tohoto rozhodnutí zdejší stavebním úřadem zde nebyly povoleny veřejné hudební produkce. Dále stavební úřad citoval příslušná ustanovení stavebního zákona. Žalobce v odvolání vznesl v podstatě shodné námitky jako následně v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v jehož záhlaví upřesnil, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo nařízeno zjednat nápravu vlastníku stavby a s okamžitou platností bylo zakázáno vykonávat činnost provozování veřejných hudebních produkcí v předmětné stavbě do doby vydání pravomocného rozhodnutí o změně účelu užívání této stavby. Odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval tvrzení a závěry správního orgánu I. stupně, citoval ust. § 126 odst. 2 a § 132 odst. 1 stavebního zákona a nad rámec prvostupňového rozhodnutí pouze upřesnil, že předchozí rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč, bylo zrušeno z důvodu, že pokuta nebyla řádně odůvodněna a prokázána, nikoliv z důvodu, že by v předmětném objektu bylo možno provádět hudební produkce.

Podle ust. § 171 odst. 1 stavebního zákona státní dozor ve věcech územního plánování a stavebního řádu vykonávají ministerstvo, krajské úřady jako orgány územního plánování, úřady územního plánování a stavební úřady. Při výkonu této působnosti dozírají na dodržování ustanovení tohoto zákona, právních předpisů vydaných k jeho provedení, jakož i na dodržování opatření obecné povahy a rozhodnutí vydaných na základě tohoto zákona.

Podle ust. § 171 odst. 3 stavebního zákona v případě zjištění nedostatků orgán uvedený v odstavci 1, se zřetelem na jejich charakter a následky či možné následky, vyzve ke zjednání nápravy nebo rozhodnutím uloží povinnost zjednat nápravu v přiměřené lhůtě; v rozhodnutí může do doby zjednání nápravy pozastavit nebo omezit výkon činnosti, při níž dochází k porušování právní povinnosti.

Krajský soud se prvořadě zabýval námitkou nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že je zcela důvodná. Podle shora citovaného ust. § 171 odst. 3 stavebního zákona za situace, kdy orgány vykonávající státní dozor zjistí nedostatky, mají právo nařídit zjednání nápravy. Z citovaného ustanovení lze dovodit, že ke zjednání nápravy může orgán státního dozoru využít podle závažnosti zjištěných nedostatků buď výzvu nebo vydá rozhodnutí, v němž uloží povinnost zjednat nápravu a zároveň stanoví lhůtu pro zjednání nápravy. V tomto druhém případě navíc může orgán dozoru v rozhodnutí do doby zjednání nápravy zastavit nebo omezit ty činnosti, při kterých dochází k porušování povinností. Z citovaného ustanovení je tedy jednoznačné, že zákonem dané kompetence k vynucování zjednání nápravy zjištěných nedostatků mají gradující tendenci podle závažnosti zjištěných nedostatků od výzvy až po pozastavení protiprávní činnosti. S ohledem na tyto zákonem vymezené „stupně“ postihu je však nezbytné, aby přijatá opatření k nápravě byla srozumitelně a jednoznačně formulována již v samotném výroku rozhodnutí a následně v odůvodnění náležitě zdůvodněna odpovídající právní úvahou. Lze dát za pravdu žalobci, že rozhodnutí stavebního úřadu je v části výroku „nařizuje zjednat nápravu“ zcela bezobsažné, neboť z něj není zřejmé, v čem má tato náprava spočívat. To, že by se mělo jednat o vyvolání řízení o změně účelu užívání stavby, by bylo možno vyčíst až z druhé části výroku, která se však již týká zákazu výkonu činnosti provozování veřejných hudebních produkcí, takže ve svém celku výrok působí zmatečně a nepřezkoumatelně. K jeho pochopení pak nepřispívá ani obsah odůvodnění, z něhož kromě citace vybraných ustanovení stavebního zákona a konstatování, že stavba nebyla povolením k uvedení stavby do trvalého provozu ze dne 23.6.1964 zkolaudována pro provozování a pořádání veřejných hudebních produkcí, nelze vyčíst nic konkrétního. Přesto žalovaný rozhodnutí I. stupně napadeným rozhodnutím potvrdil.

Důvodná je také další žalobní námitka, že napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje v podstatě žádné právní závěry a nereaguje tak na námitky žalobce uvedené v odvolání. Podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V posuzované věci v napadeném rozhodnutí absentuje jakákoliv zmínka o konkrétních důkazních prostředcích, jejich hodnocení k jednotlivým námitkám žalobce vzneseným v odvolání, právní úvaha žalovaného nad obsahem těchto námitek. Je v rozporu s citovaným ust. § 68 odst. 3 správního řádu jestliže se odvolací orgán bez vyjádření vlastního stanoviska ztotožní s argumenty správního orgánu I. stupně obsaženými v jeho rozhodnutí, nepřihlédne k argumentaci účastníka a s jeho námitkami se nikterak nevypořádá. Jak již judikoval zdejší soud v rozsudku ze dne 25.1.2007 č.j. 19Cad 88/2006-7, rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i pro ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Také odůvodnění rozhodnutí vydané v odvolacím řízení musí poskytovat skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nelze omezit pouze na nedostatek označení podkladů rozhodnutí a jejich vyhodnocení, je mu nutno vytknout také absenci konkrétní úvahy k odvolacím námitkám. V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu je povinností žalovaného jako odvolacího orgánu

vypořádat se s námitkami uvedenými v odvolání, což neučinil, ačkoliv pro přesvědčivost rozhodnutí správního orgánu je nutné, aby bylo v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny návrhy účastníků řízení.

Je nutno přisvědčit také oprávněnosti žalobní námitky, v níž žalobce poukazuje na nesrozumitelnost formulace žalovaného, že předchozím rozhodnutím uložená pokuta za správní delikt ve výši 100.000,- Kč „nebyla řádně prokázána“. Pokuta za správní delikt může být uložena, její výše musí být odůvodněna, z logiky věci však vyplývá, že jako sankční opatření ukládané správním orgánem nebude prokazována. Žalovaným zvolená a použitá formulace je proto zcela nepřipadná, nevhodná a vyznívá zmatečně a nelogicky.

Žalobcovu námitku, že přijatá opatření neodpovídají ust. § 132 odst. 2 stavebního zákona však krajský soud důvodnou neshledal, neboť podle tohoto ustanovení nebylo postupováno, když přijatá opatření vycházejí z ust. § 171 téhož zákona, jak již bylo shora uvedeno. Krajský soud má dále za to, že v případě postupu podle tohoto ustanovení, tedy při výkonu státního dozoru stavebním úřadem, není zapotřebí zahajovat správní řízení o uložení pokuty, neboť ve smyslu ust. § 171 odst. 3 citovaného zákona při zjištění nedostatku správní orgán použije některé ze zde uvedených opatření ke zjednání nápravy. K uložení pokuty za případný správní delikt pak může dojít v jiném řízení.

Naopak za zcela odůvodněnou považuje krajský soud žalobní námitku, že v napadeném rozhodnutí není žádným způsobem odůvodněno, jak současný způsob užívání stavby ohrožuje život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí ve smyslu ust. § 126 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný jakož i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích sice ocitovali příslušné ust. § 126 stavebního zákona, avšak jeho aplikací na posuzovaný případ se již nezabývali a žádnou právní úvahu v tomto směru nevyslovili. Z dikce ust. § 126 odst. 2 stavebního zákona lze přitom dovodit, že ne každá změna v účelu užívání stavby je přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu, ale pouze taková změna, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí. Posuzovaná změna v účelu užívání stavby nebyla z tohoto pohledu správními orgány obou stupňů nijak vyhodnocena.

Žalobci je nutno přisvědčit v důvodnosti také poslední z jeho žalobních námitek, a sice, že správní orgány obou stupňů neposoudily, jaký je vlastně povolený účel užívání stavby vyplývající z rozhodnutí o uvedení stavby do trvalého provozu ze dne 23.6.1964, a proto je nepřezkoumatelný jejich závěr, že současným užíváním stavby došlo k rozporu s tímto rozhodnutím. Zde je nutno poukázat opět na ust. § 126 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Lze-li stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí (v posuzované věci rozhodnutí o uvedení stavby do trvalého provozu), pak musí být tento účel vymezený příslušným rozhodnutím správním orgánem buď citován nebo přesně interpretován. Jen tak lze posoudit, zda zde dochází k rozporu v užívání ve vztahu k původně vymezenému účelu a zároveň zda je tato změna natolik zásadní, že vyžaduje písemný souhlas stavebního úřadu. V posuzované věci správní orgány účel užívání stavby vymezený původním rozhodnutím o uvedení stavby do trvalého provozu nekonstatovaly, pouze negativně vymezily, že stavba není zkolaudována pro provozování a pořádání veřejných hudebních produkcí. Jestliže však nevyhodnotily účel, pro který zkolaudována byla,

jeví se také závěry správních rozhodnutí obou stupňů, že stavba je užívána v rozporu s jejím účelem, nepřezkoumatelnými. Nutno podotknout, že rozhodnutí Okresního národního výboru v Šumperku ze dne 23.6.1964 č.j. Výst./1087-1963 není součástí správního spisu předloženého krajskému soudu.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady s tímto řízením v souvislosti se zaplacením soudních poplatků, a to za podanou žalobu ve výši 2.000,- Kč a podanou kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč a dále s právním zastoupením, a to za 4 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 4x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky 177/1996 Sb., v platném znění (§ 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náklady za právní zastoupení byly v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, takže celkově činí náhrada nákladů řízení částku 16.520,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se právní moci, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30-ti dnů (srov. ust. § 54 odst. 4 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který v žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16.9.2010

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu